

Ο ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΥΤΡΑΣ

Στοῦ βράχου ἐκεῖ τὴν ἀγρία κορυφὴ
ἀστράφτ' ἢ φουστανέλλα κ' ἢ λεπίδα . . .
Ἐκεῖ ἀπὸ τῆ μοῖρα ἔχει γραφῆ
νὰ κλάψῃ τὴν τιμὴ τῆς ἡ Πατρίδα!

Ἄντικρου ἀραδιασμένοι 'ς τὴ σειρά
οἱ Τούρκοι ἀπὸ τὸ φόβο τους χλωμιάζουν·
λεθόνταις οἱ ἴδιοί μας μιὰ χαρὰ
τὴν ὥρα καρτεροῦν κι' ἀναστενάζουν.

Περάσαν ἡμέρες, μῆνες — μιὰ νυχτιὰ
ἀκούστηκε τουφέκι ἀπὸ τὴ ράχη
κι' ἀνάψε γύρω ἀχόρταγη φωτιά
κι' ἀντιλαλοῦν 'ς ταῖς κανονιαῖς οἱ βράχοι.

Ἄνάθεμα τὴν ὥρα ὅπου θαρρεῖ!
κι' αὐτὸς ὅπου πρωτῶρριξε τουφέκι
ἀν πέθανε, τὸ χῶμά του βαρὺ,
κι' ἂν ζῆ, νὰ τόνε κάψῃ ἀστροπελέκι!

Εἶνε ἀκόμα ἡ μάχη 'ς τὴν ἀρχὴ
καὶ τοῦ στρατοῦ ἡ ὄψι δὲν ἀλλάζει
κι' ἄς πέφτουνε τὰ βόλγια 'σάν βροχὴ,
κι' ἄς πέφτουνε τὰ βόλγια 'σάν χαλάζι.

— Ἐμπρός, παιδιὰ, μὴ χάνετε στιγμὴ!
ὁ καπετάνιος λέει, κι' ὄρμουν ἐκεῖνοι·
« Ἐκεῖ 'μπροστὰ ἡ δόξα κ' ἡ τιμὴ
καὶ πίσω ἡ 'ντροπὴ κ' ἡ κατασχόνη! »

Πέφτουν οἱ Τούρκοι, πέφτουνε θειλοί,
μὰ οἱ ἴδιοί μας σὰν λεθόνταις πέφτουν·
κι' οἱ ζωντανοὶ ἀνδρειεύουν πειὸ πολὺ,
λὲς τὴ ζωὴ τῶν πεθαμένων κλέφτουν.

Μεθάει τὸ μυαλό, ἡ καρδιὰ κτυπᾷ,
σφυρίζουνε τὰ βόλγια πέρα-πέρα,
ἢ κάθε μπόμπα ἀμέτρητους σκορπᾷ,
καὶ ὁ καπνὸς θαμπώνει τὸν ἀγέρα.

Καὶ σιγίζει τὸν καπνὸ καὶ τὴ βοὴ
μιὰ σάλπιγγα ποῦ τοὺς νεκροὺς ζυπνάει,
καινοῦργια δίνει ἀντρέια καὶ ζωὴ
σὲ ὅλαις ταῖς καρδιαῖς ὅπου περνάει.

Μὰς ἴν' ἐκεῖ καὶ στήθη ταπεινά,
ποῦ ἡ δειλία μέσα τους φωλιάζει,
κι' εἶνε κακὸ ποῦ εὐκολὰ γεννᾷ
κι' ὅλους ἐκεῖ τριγύρω συναρπάζει.

Μὲ σιδερένια ἢ σάλπιγγα φωνὴ
βαστάει ἀκόμα λίγα καλληκάρια,
ὅμως οἱ ἄλλοι γέρονουν ταπεινοὶ
καὶ κρύβονται 'ς τοῦ βράχου τὰ λιθάρια.

Καλότυχο τῆς μάνας του παιδί,
ὁ καπετάνιος, πέφτει πληγωμένος,
ὁ σαλπικτής γυρίζει νὰ τὸν δῆ
καὶ περὶ πολὺ φωνάζει ἀγριεμμένος.

Ὅση ζωὴ 'ς τὰ στήθη του κρατεῖ,
ὅση ἀντρέια 'ς τὴν καρδιὰ του κλείνει
μὲ μί' ἀναπνοὴ του δυνατὴ
'ς τὴ σιδερένια σάλπιγγα τὴ χύνει.

Κ' ἐκεῖθε μὲ λαχτάρα τὴ σκορπᾷ
'ς τὰ δειλιασμένα στήθη ποῦ κουρνιαχτούν
καὶ ρίχνει καὶ τὰ μάτγια ἀγριωπὰ
'ς τοὺς Τούρκους ποῦ ἀπέναντι οὐρλιάζουν.